

Počátek 60. let znamenal v dějinách oboru tapiserie v českém prostředí i evropském měřítku otevření nové kapitoly vývoje spojené s energickým nástupem autorského přístupu k realizaci, dispozici podmiňující následný razantní vpád autorsky tkané tapiserie na scénu výtvarného umění. Předpoklady obou těchto aspektů byly položeny vývojem předchozího desetiletí, v němž se v opozici vůči konvencím a technologické rutině tvorby gobelínových dílen a s tvůrčí potřebou nejvyšší autenticity výtvarné výpovědi začala utvářet forma autorsky tkané tapiserie jako nové polohy tkaného vyjádření nekomparativního s dílenskou produkcí v intenzitě autora sdělení, charakteru výtvarného pojetí i inspiračních východisek. I přes vyjadřovací regeneraci dílenské tvorby přehodnocením materiálových a technologických kvalit, rozpoutaná konfrontace obou tvůrčích přístupů vyplynula v nevyhnutelný rozkol mezi dílenským přepisem malířsky koncipovaného kartonu podřízeného funkcí, vyjadřovací i významovou strukturou investorskému požadavku a autorskou, v určité rovině vždy experimentální tvorbou, odpoutanou od svazujících předpisů tradice, řídicí se pouze imaginací tvůrce a možnostmi textilní hmoty jako nenahraditelného vyjadřovacího prostředku. I tato kontroverze mezi dílenským a autorským způsobem realizace tapiserií, polemika mezi jejich antagonistickými tvůrčími principy nesoucími i odlišné výtvarné hodnoty, jako imanentní vývojový moment oboru, spoluurčovala dynamický vývoj 60. let, v jehož průběhu autorská tapiserie osvobozená i v očích výtvarné kritiky dekorativních a malířských konotací pronikla mezi projevy volného umění. Zpracování netradičních či netextilních materiálů, nalézání nekonvenčních realizačních procesů, popření pravoúhlého formátu, odhalení možností trojrozměrnosti či transparency, osvobození od plošnosti a vázanosti stěnou a mnohé jiné prvky přehodnocující význam textilní hmoty a výtvarných postupů ji určujících prolomily zákonitosti ustaveného pojetí gobelínového umění.